Απελπισμένες απόπειρες γέλιου (π. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 9 Απριλίου, 2013

Μέσα στήν κατανυκτική ατμόσφαιρα τής Μ. Τεσσαρακοστής, στήν χαρμολύπη τού Τριωδίου, θά κάνουμε μιά αναφορά στίς «απελπισμένες» απόπειρες γιά τήν θεραπεία ψυχικών καί σωματικών ασθενειών μέ τήν πρόκληση καί τήν «καλλιέργεια» τού γέλιου. Αφορμή μάς δίνεται από τήν εισβολή στήν «αγορά τής ευτυχίας» μιάς νέας μεθόδου τής γιόγκα, η οποία χρησιμοποιεί ως θεραπευτική άσκηση τό γέλιο. Η μέθοδος μοιάζει αφελής, αλλά φαίνεται ότι πείθει αρκετούς ανά τόν κόσμο (καί τήν Ελλάδα), αφού έχουν δημιουργηθή ανά τήν υφήλιο χιλιάδες «λέσχες γέλιου». Προβάλλονται μάλιστα κατά καιρούς στά Μ.Μ.Ε. καί σχετικά ρεπορτάζ.

Τό γέλιο, ως μέθοδος, χρησιμοποιείται μέσα στόν στενό, τυφλό, ορίζοντα μιάς φυσικής ανθρωποκεντρικής θρησκείας. Οι λέσχες, δηλαδή, γέλιου δέν είναι κάτι τό θρησκευτικά αδιάφορο. Έχουν μεταφυσικό θεμέλιο δανεισμένο από τήν ινδουϊστική ή ιαπωνική θρησκευτικότητα.

Από τό διαδίκτυο πήραμε πληροφορίες γιά τό «δικό μας» κέντρο γέλιου, τό OSHO ZEN Center. Τό OSHO βγαίνει από τό όνομα Όσσο, πού είναι τό όνομα τού Μπαγκουάν Σρί Ρατζνίς, γνωστού, ως «μύστη, εμπνευστή καί δημιουργού εκατοντάδων τεχνικών γιά τήν επιστήμη τής επίγνωσης, τήν τέχνη τού διαλογισμού». Τό «ZEN είναι η ιαπωνική εκδοχή τής ελληνικής λέξης διάνοια, πού σημαίνει διαλογισμός». Καί τό «OSHO ZEN» σημαίνει τήν «πολυδιάστατη επέκταση τής συνειδητότητας, μέσω τού Διαλογισμού».

Όλες αυτές οι πληροφορίες γιά τίς λέσχες γέλιου δέν βγάζουν καί πολύ γέλιο (παρά τήν θυμηδία πού εκ πρώτης ακοής προκαλούν) σέ όσους γνωρίζουν ότι η χαρά ήλθε (καί έρχεται) στόν κόσμο μόνον «διά τού σταυρού». Αντίθετα, τούς προκαλούν βαθιά θλίψη. Κάθε Ορθόδοξος Χριστιανός θλίβεται διαπιστώνοντας τήν είσοδο τέτοιων «θεραπευτικών μεθόδων» στήν χώρα τής Φιλοκαλίας, γιατί γνωρίζει τά αδιέξοδα καί τούς γκρεμούς στούς οποίους οδηγούν οι λανθασμένοι προσανατολισμοί τής ψυχής, οι πλάνες στό πεδίο τής πνευματικής ζωής.

Η πρωϊνή κίνηση τού νού

Οι άγιοι Πατέρες μάς συμβουλεύουν: Η πρωτόνοιά μας, η πρώτη πρωϊνή μας σκέψη μετά τόν νυχτερινό ύπνο, ως απαρχή τής ημέρας, πρέπει νά κατευθύνεται στόν Θεό. Η ξεκούραστη διάνοια αδιαφορώντας γιά ό,τι τυχόν άφησαν στήν μνήμη μας τά όνειρα, δραπετεύοντας καί από τήν αιχμαλωσία πού τής επιβάλλουν οι ποικίλοι πιεστικοί καί θανατηφόροι λογισμοί, πρέπει νά στρέφεται προσευχητικά πρός τόν Χριστό, πού είναι τό «φώς τό αληθινόν». Έτσι ευλογείται όλη η ημέρα μας καί ευεργείται όλη η ψυχοσωματική μας ύπαρξη.

Οι δάσκαλοι τού γέλιου, από τήν άλλη μεριά, διδάσκουν στούς μαθητές τους νά διαλογίζονται αφήνοντας «τά φορτία καί τίς αρνητικές σκέψεις» καί νά σκέφτονται: «Ο νούς μου έχει αδειάσει καί τό σώμα μου είναι γεμάτο ενέργεια!». Τούς κατηχούν μάλιστα λέγοντάς τους: «Άν καθιερώσεις έναν πρωϊνό διαλογισμό κάθε μέρα, η ζωή σου θά αλλάξη ριζικά».

Όμως, ο νούς πού αδειάζει μπορεί νά γίνεται αναίσθητος στίς θλίψεις, αλλά καθίσταται ανίκανος γιά τήν αγάπη. Ο διαλογιζόμενος, χωρίς καμμιά αίσθηση ευθύνης, στέκεται απέναντι στό άζωο κενό βλέποντας μόνο τόν εαυτό του. Απεναντίας, ο προσευχόμενος στέκεται ενώπιον τού ζωντανού Χριστού, πού είναι «τό φώς τού κόσμου», τό οποίο κρίνει τόν προσευχόμενο, ως «κριτικό ενθυμήσεων καί εννοιών καρδίας».

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" Μάρτιος 2013)